

I
Theorie is wachten, het plaatst de mens
– het vleesloze, zinnenloze, wereldloze reële –
in de conditie van wachten

II

Het lichaam van de theorie
 – formulematig schrijven, ascetisch enthousiasme, geordende volksrebellie, goed door de golven klievende romp, in de bries trillend zeil, oploevend, de wind aanvallend –
 is de institutie van het wachten

III

Deze institutie – deze daad – is een directe aanval op de wereld, op de ijdelheid der mondainen, op het lijkenhuis van de levenden; een aanval via de leegte, de genomen afstand, het laconieke, verslagen, uit de stilte getrokken woord; een angelieke aanval, door de engel die het ik is zonder mij, het lichaam zonder vlees, de daad zonder praktijk, de formule zonder discours

IV

Streng en theatraal steekt de daad der theorie de praktijk over, blijft er niet in plakken: maakt geen wereld. Kordaatheid van de vleugel, van de gezuiverde daad, van het ontvlammende traktaat, van de maritieme vreugde die de grenzeloze melancholie oversteekt

V

Geïnstitueerd wachten, formele aanval, in de vorm van een oversteek, een onderscheiding, een snijdende, strenge, vurige orde.
 Aanval van het ik, het ego overstekend
 (het schrijven in ik ontzet het gepraat van het me).
 Scherpe, gewapende theorie.
 Boot-theorie

VI

De mondainen, die enkel de wel(lust)ige compromissen van hemel en aarde kennen, hebben het over een slechte grap, over een grap waar niemand om lacht

VII

Theorema van Anacharsis:

ER ZIJN DE LEVENDEN, DE DODEN,
EN ZIJ DIE TER ZEE GAAN

Gilles Grelet
 Degene Voor Wie De Wereld Een Bordeel Is, Waar De Praktijk
 De Hoer Is En De Filosofie De Grote Hoerenmadam